

При доведенні до виконавців норм праці повинні дотримуватися такі положення, як-от: (а) диференціація норм за умовами виробництва, (б) прогресивність норм витрат праці, (в) урахування всіх нормотворюючих чинників, (г) психофізичне обґрунтування норм, (д) дотримання єдності норм на однакові роботи, виконувані за аналогічних умов, (е) закріплення в нормах праці передового виробничого досвіду, (є) опис організації праці й технології робіт, на які розроблені норми, (ж) викладення технічних умов при необхідній якості робіт, (з) чітко визначена тривалість робочого часу, на яку розроблена норма.

Список бібліографічних посилань

1. Трудовое право России : учеб. пособие / под ред. В. Н. Толкуновой. М. : Юристъ, 1996. 448 с.
2. Ротань В. Г., Зуб І. В., Стичинський Б. С. Науково-практичний коментар до законодавства України про працю. 8-е вид., допов. і перероб. Київ : А.С.К., 2007. 944 с.
3. Процевский А. И. Предмет советского трудового права : монография. М. : Юрид. лит., 1979. 224 с.
4. Хименко О. А. Правовідносини з організації та управління працею : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.05. Київ, 2013. 218 с.
5. Рекомендації щодо нормування праці в галузях народного господарства : затв. Постановою М-ва праці України від 19.05.1995 № 2 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0002205-95> (дата звернення: 05.04.2021).

Одержано 07.04.2021

УДК 349.2

Наталія Сергіївна ПІСТРЕНКО,

*аспірантка, викладачка кафедри фундаментальних
та юридичних дисциплін факультету № 6
Харківського національного університету внутрішніх справ*

МІЖКОНФЕСІЙНІ ВІДНОСИНИ ЯК СКЛАДОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Сучасна Україна – багатоконфесійна держава у якій вирують безліч міжконфесійних відносин. За даними Державного комітету України у справах релігій, діє 33841 релігійних організацій по 55 віросповідань (на 778 більше ніж у минулому році), в тому числі 32493 релігійні громади, 82 центри та 246 управлінь, 421 монастир, 333 місії, 74 братства, 192

духовні навчальні заклади, 12689 недільних шкіл. Розподіл церковно-релігійних організацій за конфесійною ознакою свідчить про домінування в Україні православ'я, до якого входить 16736 парафій, що становить 51,5 % від загальної кількості релігійних осередків віруючих країни. Водночас, прослідковується тенденція до зменшення їх питомої ваги в загальній складовій, а приріст релігійних громад є нижчим загальнодержавного показника [8].

Головним суб'єктом національної безпеки у духовно-релігійній сфері є Українська держава, що разом із національними церквами повинна проводити цілеспрямовану політику в цій галузі, покликану забезпечити духовну єдність українського народу, стабільність та динамізм прогресивного розвитку всього суспільства. Результатами такої державної політики повинно бути забезпечення національних інтересів у духовно-релігійній сфері. Це в першу чергу: зміцнення суверенітету і незалежності України, ефективне державне управління гуманітарними процесами, свобода волевиявлення й реалізація релігійних інтересів особи та груп віруючих, конструктивне розв'язання міжцерковних конфліктів [7, с. 45], але лише тих, які не загрожують стабільній ситуації в державі.

Духовні цінності, як пріоритети національних інтересів, визначені Законом України «Про національну безпеку України» від 21 червня 2018 року розглядаються як складові частини загальної національної безпеки. У стратегії Національної безпеки України зазначено, що стратегічними пріоритетами політики національної безпеки є досягнення національної єдності та консолідації суспільства шляхом подолання як об'єктивних, так і штучних суперечностей соціокультурного, конфесійного, етнічного, мовного, міжрегіонального та регіонального характеру на основі повноцінного додержання конституційних гарантій прав і свобод людини і громадянина [2].

Основними інституціями, які формують духовні цінності, є релігійні інститути. Саме вони є важливою складовою національної безпеки України. Загалом під релігійною складовою національної безпеки України слід розуміти такий стан релігійно-церковного життя нації (її державно-церковних, міжконфесійних та внутрішньо-церковних стосунків), що є чи за певних обставин може бути загрозою національним інтересам держави, стабільному розвитку суспільства та здійсненню невід'ємних прав і свобод громадян [6, с. 131].

Однією з найнебезпечніших загроз національній безпеці є високий рівень політизованості конфесійного життя, політизація діяльності релігійних інституцій. Досвід свідчить: політизація релігійно-церковного середовища, тим більше — політичний характер

взаємодії етнічного і релігійного чинників, негативно позначається на розвитку етно-політичної ситуації та міжконфесійного діалогу в регіонах, призводить до створення своєрідних політико-конфесійних систем закритого типу, з ворожим ставленням одна до одної [5, с. 48].

Продовжуючи попередню думку, потужним чинником, що сприяє міжконфесійну конфліктність у релігійному середовищі, а тому і посилення уваги держави до релігійних організацій саме як до об'єктів національної безпеки, слід вважати високий рівень політизації діяльності окремих видів релігійних громад, також їх втягування до протистояння між різними політичними силами. Проте, на думку М. Єленського, присутність церкви «і ширше, в суспільстві, дозволяє їй виконувати свою місію з перетворення широкого суспільно-морального контексту і політичного простору в специфічний, притаманний лише церкві спосіб на більш відповідний євангельському ідеалу, а відтак і більш людяний» [4, с. 29], з думкою якого можу не погодитися.

Відповідно ст. 35 Конституції України, церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа від церкви, тобто Україна є світською державою [1]. Виходячи з позиції конституційної статті, фундаментальний принцип свободи віросповідання не повинен переплітатися з державними інтересами, адже релігія має направленість на задоволення, перш за все, духовних та моральних потреб людей.

Також відповідно до Закону України «Про політичні партії в Україні», політичною партією є зареєстроване згідно з законом добровільне об'єднання громадян – прихильників певної загальнонаціональної програми суспільного розвитку, що має своєю метою сприяння формуванню і вираженню політичної волі громадян, бере участь у виборах та інших політичних заходах, тому будь-яка політична партія має пряме або опосередковане відношення до державних органів влади та, особливо, до органів місцевої влади, де політичні сили найбільш щільно сконцентровані [3].

Також враховуючи складну економічну, соціально-політичну і культурно-релігійну ситуації в країні, несформовану правову базу, порівняно низький рівень життя населення, можна розглядати діяльність деяких закордонних місіонерів як спробу втручання у внутрішні справи нашої держави, намагання впровадження чужих цінностей, що далекі від національної культури і традицій українського суспільства. Тому безконтрольне перебування в країні деяких закордонних емісарів, їх протиправна, а в окремих випадках – відверто ворожа щодо України діяльність, переростає на дестабілізуючий фактор, а саме: негативно впливає на істинне формування духовних цінностей української

громади; створює штучні перешкоди для сталого розвитку національної стратегії у сфері національної безпеки України, тому в сукупності має негативний вплив на міжконфесійну ситуацію в цілому.

Висновок. Бажаю зазначити, що було б некоректно включати церкву до суб'єктів політичної організації суспільства. Така об'єднана рушійна сила буде зачіпляти інтереси держави у сфері забезпечення національної безпеки України крізь призму міжконфесійних відносин. Слушно казати про так звану «паралельну» відокремлену один від одного діяльність церкви та держави, що забезпечить найбільш незалежне та ефективне виконання завдань і функцій кожного з них і буде прямо відповідати інтересам церковним, з одного боку, та інтересам політичним, з іншого.

Отже, забезпечення світських відносин сприятиме встановленню гармонійних і виважених, заснованих на співпраці та повазі взаємної автономії стосунків держави і церкви в умовах сучасної України.

Вдумливий та ґрунтовний аналіз проблеми взаємозв'язку між релігією і політикою має бути позбавлений тез у наукових публікаціях, експертних оцінках наукових сентенцій щодо тверджень: «взаємодія церкви, держави і суспільства у сучасному політичному процесі», «політична участь релігійних організацій», «суспільна значущість церкви як політичного інституту, яка визначається її активною політичною діяльністю».

На мою думку, церква не є тим об'єднанням людей, котрі ставлять перед собою завдання досягнення цілей свого об'єднання політичними засобами, власне політичних цілей (завоювання або використання політичної влади) на основі співробітництва з різними суб'єктами політики. Водночас церква та релігійні організації як громадські утворення, що беруть участь у суспільних процесах, є одним із суттєвих негласних елементів політичної системи, латентним джерелом впливу на політичні установки своїх прихильників.

Нажаль, практика розвитку розвинених країн світу засвідчує, що релігійні інституції є неофіційними суб'єктами політичної організації суспільства, що особливо проявляється на перехідному, кризовому етапі розвитку держав. Тіньовий об'єднаний напрямок діяльності конфесій та політичних угруповань може призвести до викривленню релігійних уявлень між добром та злом, між праведним та грішним, що в кінцеву результаті призведе до дестабілізації безпеки національного буття країни в цілому.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України : офіц. текст. Київ : КМ, 2013. 96 с.

2. Про національну безпеку України : Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19> (дата звернення: 20.04.2021).

3. Про політичні партії в Україні : Закон України від 05.04.2001 № 2365-III // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2365-14> (дата звернення: 20.04.2021).

4. Єленський В. Є. Церква і вибори. Спогади про майбутнє. *Контекст*. 2001. № 12. С. 24–31.

5. Єленський В. Є. Релігія і глобальна політика: світ і Україна. *Національна безпека і оборона*. 2011. № 1–2. С. 79–88.

6. Петрик В. Стратегія захисту національних інтересів у духовно-релігійній сфері України // Роль православних духовних цінностей у формуванні національної свідомості та громадської позиції сучасної молоді : матеріали III міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 25 берез. 2005 р.). Київ, 2006. С. 129–140.

7. Україна в 2006 році: внутрішнє і зовнішнє становище та перспективи розвитку : експертна доп. Київ : НІСД ; ТОВ «Славутич-Дельфін», 2007. 256 с.

8. Релігійна мережа, її кадрове та матеріальне забезпечення. Тенденції, динаміка змін, перспективи розвитку. URL: <http://www.scnm.gov.ua> (дата звернення: 20.04.2021).

Одержано 22.04.2021

УДК 342.51

Олена Валеріївна ПТУХІНА,

аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ З ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ ТА КОНТРОЛЮ ЗА НАРКОТИКАМИ

Державна служба України з лікарських засобів та контролю за наркотиками стала одним із результатів здійснюваних у 2010-2014 роках процесів оптимізації системи центральних органів виконавчої влади.

На сьогодні її нормативні позиції визначаються Положенням про Державну службу України з лікарських засобів та контролю за наркотиками, де визначено, що Державна служба України з лікарських засобів та контролю за наркотиками є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується